

GRUVEMINNER

Det er blitt nokså mange av dem nå.

Under krigen arbeidet jeg, som så mange andre, i gruver i Iveland. Tyskerne trengte muskovitt.

Tror det var i 1948 jeg begynte å arbeide for meg selv. I noen gruver arbeidet jeg alene, i andre sammen med en eller flere av mine brødre, eller andre gruvefolk.

Men det eldste gruveminne går helt tilbake til guttedagene, en dag jeg var med far i en gruve på Frigstad i Iveland. Jeg husker hvor ivrig jeg var etter å få kilt ut en gadolinitt fra fjellet, — den satt fast og jeg fikk den ikke ut.

Men senere er det ganske mange gadolinitter og andre skjeldne mineraler som måtte ut av fjellet. Jeg tenker f. eks. på da jeg fant 50 kg. gadolinitt i en gruve på Birkeland i Iveland. — Eller da vi fant ei full lue med thortveititt på en ettermiddag. I ei gruve på Frigstad i Iveland

fant mine brødre og jeg en gadolinitt som var 80 sm. lang. I en anen gruve på Frigstad fant jeg en beryll på ca. 150 sm. lang. I atter en anen gruve ca. 10 kg fergeuxenitt. o.s.v.

Dette er bare noen av mange minner. Men minnene kan være av så mange slag, f. eks. om da en for en tid tjente godt, eller da en nesten ikke tjente til salt i grøten. Gruvearbeide er lotteribetont.

Men gruveminner er ikke bare minner om stein og penger eller mangel på begge deler. Det er heller ikke bare minner om slit, for det kunne det i sannhet også være. Det er minner om en tid da en i stor utstrekning var sin egen herre, og da en levde i en vidunderlig kontakt med naturen. Ofte foregikk gruvearbeide langt fra folk og bilvei.

Jo, minnene er mange men nå må jeg slutte.

Arthur Landsverk